

७. फूटप्रिन्टस

डॉ. प्रदीप आवटे (१९६६) :

प्रसिद्ध कवी, गीतकार, कथाकार, नाटककार. त्यांची 'माझ्या आभाळाची गोष्ट', 'धम्मधारा', 'या अनाम शहरात' हे काव्यसंग्रह; 'जगभूय्या झिंदाबाद', 'जादू की झप्पी', 'आणखी एक स्वल्पविराम' या किशोरांसाठीच्या कथा, कादंबऱ्या; 'अडीच अक्षरांची गोष्ट' हा ललित लेखसंग्रह इत्यादी पुस्तके प्रकाशित आहेत. 'माझ्या आभाळाची गोष्ट' या काव्यसंग्रहाला साहित्य कला यात्री या संस्थेचा पुरस्कार, गीतलेखनासाठी सामाजिक वनीकरण खात्याचा पुरस्कार, राज्यस्तरीय नाट्य स्पर्धेत सर्वोत्कृष्ट लेखनाचा पुरस्कार यांसारखे पुरस्कार प्राप्त.

ग्लोबल वॉर्मिंगमधून आपल्या धरणीमातेला वाचवण्यासाठी वृक्षसंवर्धनाबरोबरच, वैयक्तिक वाहनांऐवजी सार्वजनिक वाहतूक व्यवस्थेचा अधिकाधिक वापर करावा, त्यासाठी आपली जीवनशैली बदलावी असा संदेश प्रस्तुत पाठात लेखकाने दिला आहे. पर्यावरण संवर्धनाचे महत्त्व विशद करून, तंत्रज्ञानाची गंमत सांगणारी ही विज्ञानकथा अंतर्ध्यामी विचार करायला लावणारी आहे.

अभिषेकनं दार उघडलं आणि कामवाल्या रेखामावशी आत आल्या. आल्या आल्या त्यांनी किचनमधील सिंकमध्ये वाट पाहणाऱ्या भांड्यांकडे आपला मोर्चा वळवला. अभिषेकला आज उठायला उशीरच झाला होता. काल त्यांच्याकडे सुमित आला होता कानपूरहून. सुमित म्हणजे अभिषेकचा आतेभाऊ. तो आय. आय. टी. कानपूरला शिकत होता. काल संध्याकाळी सुमित आल्यापासून गप्पांसोबत सुमितच्या लॅपटॉपवर त्यानं केलेले नवे प्रोजेक्ट अभिषेक पाहत होता. त्यामुळे रात्री झोपायला दोन वाजले. “काय हो हे, तुम्हीच फरशी पुसता आणि तुम्हीच ती घाण करता?” हॉलमधून स्नेहलचा आवाज आला. अभिषेक हॉलमध्ये आला तर रेखामावशी फरशी पुसत होत्या; पण मागे त्यांच्या पायाचे काळे मळकट ठसे पुसलेल्या फरशीवर उमटले होते. स्वच्छतेची भोक्ती असलेली स्नेहल त्यामुळे त्रासली होती. रेखामावशीही बिचाऱ्या वरमल्या होत्या.

“अवो, स्नेहाताई, मी कुठं एसीत बसूनशान काम करत्ये बाई. शेनामातीत काम करावं लागतं! आन आमच्या वस्तीचा रस्ता बी समदा उखणलाय. समदी धूळ लागती पायास्नी. आन धा-धा मिन्टाला हातपाय धोयाला येळ बी नाय आन पानी तरी कुठं हाय बक्कळ?”

“सॉरी, मावशी खरंच सॉरी”, आपण त्यांच्या मळकट पायांबद्दल बोललो याचं स्नेहललाही कसंतरी वाटलं. तिला टाचेली फाटलेली, अगदी पातळ झालेली त्यांची चप्पल आठवली. रेखामावशीच्या खणखणीत आवाजानं सुमितही जागा झाला आणि हॉलमध्ये आला. सगळा प्रकार त्याच्या लक्षात आला. तेवढ्यात पावडेकाकाही आले. आज बाबा आणि पावडेकाका कुठल्याशा कार्यक्रमांला जाणार होते. स्नेहलने पावडेकाकांना पाणी दिलं. फरशी पुसणाऱ्या रेखामावशीचं लक्ष पावडेकाकांच्या तळव्याकडं गेलं. एकदम गोजिरा, गुलाबी तळवा. कुठं चिरण्या नाहीत की काही नाही! ‘एकदम लोन्यागत पाय हाय काकांचा’, रेखामावशी स्वतःशीच पुटपुटल्या. त्यांनी स्वतःच्या पायाकडं पाह्यलं... पायाला किती तरी चिरण्या पडल्या होत्या.. माती धूळ बसून त्या काळ्या पडल्या होत्या. अभिषेक-स्नेहलचे बाबाही तयार होऊन हॉलमध्ये आले.

“मामा, मी एक अॅप तयार केलं आहे. त्या अॅपच्या साह्यानं आपण कोणाचे पाय किती स्वच्छ आहेत, हे सांगू शकतो”, सुमितनं सांगितलं.

“सुमित, अरे, पाय स्वच्छ आहेत की नाही, हे सांगायला अॅपची काय गरज आहे? तुम्हां टेक्नोसॅव्ही लोकांना कशाचंही अॅप करण्याशिवाय काही सुचतं की नाही? अरे, सगळ्यात भारी अॅप डोक्याच्या कवटीत आहे, हे विसरलात की काय तुम्ही लोक?” बाबांनी अनाठायी टेक्नॉलॉजीबद्दलची आपली मळमळ व्यक्त केली.

“मामा, गंमत तर बघ तू माझ्या अॅपची...त्याचं नाव आहे फूटप्रिन्टस”, असं म्हणत सुमितनं आपला स्मार्टफोन काढला.

“सुरुवात करूया रेखामावशींपासून. ज्यांच्या पायाबद्दल स्नेहलदीदीनं नोंदवला होता आक्षेप...!” स्नेहलचा चेहरा पडला. तिला स्वतःचाच राग आला. सुमितनं आपल्या ऍंड्रॉईड मोबाईलमधलं अॅप उघडलं आणि रेखामावशींना काही प्रश्न विचारायला सुरुवात केली.

“मावशी, तुम्ही राहता कुठं?”

“त्या टेकडीपल्याड”, मावशी म्हणाल्या.

“इथून किती कि. मी. आहे?”

“तीन.”

“तुम्ही कशा आलात इथपर्यंत?”

“गेल्या मयन्यापतूर चालतच येत होते; पण आता माज्या लेकानं एक सायकल दिलीया मला. तवा आता सायकलनं येते”, अशी अजून बरीच माहिती त्यानं भरली. आठवड्यातून सरासरी किती किलोमीटर फिरती होते? ही फिरस्ती तुम्ही कशी करता? आतापर्यंत किती झाडं तुम्ही लावली आहेत?

रेखामावशी फिरायच्या पायीच, कधीतरी सायकलनं! त्यांच्या इवल्याशा झोपडीपुढंही त्यांनी दोन झाडं लावली होती. त्यांतलं एक लिंबोणीचं होतं; पण एवढी सगळी माहिती सुमित का घेतोय, तेच कुणाला कळेना. रेखामावशी तर फार गडबडून गेल्या. “आणि आता पाहा, या आहेत रेखामावशींच्या फूटप्रिन्टस...! असं म्हणत त्यानं मोबाईलचं कसलंसं बटन दाबलं आणि स्क्रीनवर पायपुसणीच्या आकाराचा एक निळा चौकोन उमटला, अगदी आभाळाच्या निरभ्र तुकड्यासारखा! सगळे ‘आ’ वासून पाहत होते आणि त्या निळ्या तुकड्याच्या मधोमध दोन पावलं उमटली...एकदम चंदेरी वर्खात मढलेली आणि खाली इंग्रजीत शब्द उमटले... ‘सिल्व्हर फूटप्रिन्टस! दि मोस्ट क्लिन फूटप्रिन्टस!!’

“वाऽ पाह्यलंत रेखामावशीचे पाय चंदेरी आहेत. एकदम स्वच्छ. झऱ्याच्या स्फटिक स्वच्छ पाण्यासारखे”, सुमित ओरडला. “ह्याऽ हे भलतंच!” रेखामावशींच्या पायाकडे पाहत पावडेकाका म्हणाले.

सुमितनं हलकेच पावडेकाकांच्या गोजिन्या तळव्यांकडे पाहिले आणि म्हणाला, “काका, आपण तुमच्या पायाचं पाहूया का?”

“त्यात पाह्यचं काय? हे बघ, माझे पाय किती स्वच्छ आणि मऊसूत आहेत...!” पावडेकाका पाय सगळ्यांना दाखवत म्हणाले. “पण चला काय सांगतंय तुमचं ऑप, ते तरी पाहूया”, त्यांनी पुस्ती जोडली.

सुमितनं पावडेकाकांचा डेटा ऑपमध्ये भरायला सुरू केला.

“काका, आता तुम्ही कुठून आलात?”

“विश्रांतवाडीहून.”

“कसे?”

“अर्थातच, कारने.”

“वीस किलोमीटर कारने. तुम्ही एकटेच...!” सुमितची शंका

“हो, का?”

“अच्छा, पण काका आठवड्यातून तुमचं फिरणं किती होतं?”

“अरे, माझं ऑफिसच माझ्या घरापासून १६ किलोमीटर आहे. रोजचे पस्तीस-चाळीस किलोमीटर तर नक्कीच होतात.”

“आणि हे सगळं कारनं... तुम्ही एकटेच ये-जा करता?”

“हो, नाही तर काय बसला लटकत जाऊ म्हणतोस?”, काका चिडून म्हणाले.

“काका, तुम्ही काही झाडं लावली आहेत का?”

“पावडेकाकूंनी कुंडीतल्या रोपांकरिता माती मागितली तर ती आणून देणं होत नाही काकांना, ते झाडं काय लावणार?” स्नेहलनं एकदम स्ट्रेट ड्राईव्ह लगावला. सुमितनं पावडेकाकांची आणखी काही माहिती घेतली आणि अँपवर भरली. पुन्हा निळा तुकडा चमकला आणि काही क्षणांतच त्या निळ्या तुकड्यावर पावडेकाकांची पावलं उमटली.

दोन काळीकुट्ट पाऊलचिन्हे!!

आणि खाली शब्द आले

‘सॉरी, यू हॅव डर्टीएस्ट फूटप्रिन्ट्स. परफेक्ट ब्लॅक फूटप्रिन्ट्स.’ पावडेकाकांचा चेहरा एकदम पडला. “काय नाटक आहे हे? असल्या व्हर्च्युअल गोष्टी नका सांगू मला”, पावडेकाका रागाने म्हणाले. सुमितनं त्यांच्या नाराज चेहऱ्याकडं पाहिलं आणि तो समजावणीच्या सुरात म्हणाला, “माफ करा, काका; पण ही पावलं व्हर्च्युअल नाहीत, उलटपक्षी ती अधिक खरीखुरी आहेत. काका, हे अँप आपल्या दैनंदिन व्यवहारात आपण किती कार्बन वातावरणात सोडतो, हे मोजतं. थोडक्यात आपल्या जीवनशैलीतून उमटणाऱ्या आपल्या कार्बन प्रिन्ट्स रेखाटतं. त्या आपल्याला उघड्या डोळ्यांना दिसत नाहीत. आता तुम्ही वीस कि. मी. अंतर तुमच्या कारनं येता, तेव्हा तुम्ही किमान एक लीटर पेट्रोल जाळता म्हणजेच त्याच्या दुपटीहून अधिक कार्बन डायॉक्साईड वातावरणात सोडता!”

“काहीतरीच! मला नाही पटत”, काका म्हणाले.

“काका, हे एक शास्त्रीय सत्य आहे. तुमच्या कार्बन सोडण्याच्या प्रमाणावरून तुमच्या पावलांचा काळा रंग ठरतो. रेखामावशींच्या रोजच्या जगण्यात कार्बन उत्सर्जनाला वावच नाही, म्हणून तर त्यांची पावलं आपल्यापेक्षा अधिक सुंदर, चंदेरी आहेत”, सुमित बोलत होता. “बापरे, आपण फरशी घाण होण्याची गोष्ट करतो; पण आपण तर अवघं वातावरणच घाण, प्रदूषित करत असतो. किती प्रचंड कार्बन चिकटलेला असतो, आपल्या पायांना! ग्लोबल वॉर्मिंगला हातभार लावतो आपण. तापानं फणफणलीय आपली धरती, आपल्या पायाला चिकटलेला हा कार्बन आपल्याला धुवायला हवा. मी ठरवलंय, मी कॉलेजला जाताना सायकल वापरणार. मला माझे पाय रेखामावशींसारखे चंदेरी हवेत”, स्नेहल गहिवरून म्हणाली.

अभिषेक भारावून म्हणाला, “माझ्या तर कॉलेजसमोरच बसस्टॉप आहे. आजपासून मी बसनेच ये-जा करणार. ठरलं एकदम!”

“खरंय पोरांनो, आजकाल चालणं, सायकल वापरणं विसरूनच गेलोय आपण. अगदी कोपऱ्यावरून भाजी जरी आणायची असली तरी आपण बाईकला किक मारतो आणि पुन्हा व्यायामाकरिता वेगळं मॉर्निंग वॉकचं नाटक करतो. बसने प्रवास करणं तर आपल्याला कमीपणाचं वाटतं; पण आपल्या पायांना चिकटलेला कार्बन प्रमाणात ठेवण्याकरिता पब्लिक ट्रान्सपोर्ट इज अ मस्ट”, अभिषेकचे बाबा म्हणाले.

रेखामावशी सगळ्यांचं बोलणं लक्ष देऊन ऐकत होत्या. बोलता बोलता हलकेच त्यांनी आपल्या पायाचे फरशीवरचे ठसे ओल्या फडक्याने पुसून घेतले.

“पाह्यलंत, किती सहजपणे पुसले आपल्या मळलेल्या पायांचे ठसे रेखामावशींनी”, सुमित म्हणाला.

“पण आपल्या पायांचे वातावरणावर उमटलेले ठसे मात्र, आपल्याला इतक्या सहजतेने नाही बरं पुसता येणार. त्या करता आपल्याला झाडं लावावी लागतील... या हिरव्यागर्द झाडांनी आपली काळीकुट्ट पावलं थोडी तरी उजळ होतील”, सुमित भरभरून बोलत होता. “हो ना, नाही तर आपण तसेच धावत राहू. मळलेल्या पायांची माणसं बनून!” पावडेकाका बोलले आणि त्या निळ्याशा तुकड्यावर चांदणं उमलल्याचा त्यांना भास झाला.

(जादू की झप्पी)

शब्दार्थ :

समदा - सर्व. भोक्ता - आवड असणारा. बक्कळ - पुष्कळ. अनाठायी - अयोग्य ठिकाणी. टेक्नोसॅव्ही - तंत्रस्नेही. निरभ्र - ढग नसलेले. वर्ख - अतिशय पातळ पत्रा. उत्सर्जन - बाहेर टाकणे. अवघं - संपूर्ण, सगळं. मळमळ व्यक्त करणे - नाराजी व्यक्त करणे.

कृती

(१) आकृती पूर्ण करा.

(अ) रेखामावशींच्या पावलांची वैशिष्ट्ये

(आ) पावडेकाकांच्या पावलांची वैशिष्ट्ये

(२) कारणे लिहा.

- (अ) स्नेहल त्रासली, कारण.....
(आ) पावडेकाकांचा चेहरा पडला, कारण.....
(इ) रेखामावशीची पावलं अधिक सुंदर आहेत, कारण.....
(ई) अभिषेकचे बाबा म्हणतात, पब्लिक ट्रान्सपोर्ट इज अ मस्ट, कारण .....

(३) उत्तर लिहा.

- (अ) स्नेहलने केलेला निश्चय-
(आ) अभिषेकने केलेला निश्चय-

(४) पाठातील पात्रांची स्वभाव वैशिष्ट्ये लिहून तक्ता पूर्ण करा.

व्यक्ती	अभिषेक	सुमित	स्नेहल	पावडेकाका	रेखामावशी
स्वभाव वैशिष्ट्ये					

(५) खालील वाक्यांतील अलंकार ओळखा.

- (अ) रेखामावशीचे पाय झऱ्याच्या स्फटिक स्वच्छ पाण्यासारखे.
(आ) पायपुसणीच्या आकाराचा एक निळा चौकोन उमटला, अगदी आभाळाच्या निरभ्र तुकड्यासारखा.

(६) खालील शब्दांचे प्रचलित मराठीत अर्थ लिहा.

- (अ) व्हर्च्युअल रिअॅलिटी
(आ) टेक्नोसॅव्ही

(७) खालील वाक्यातील विरामचिन्हे शोधून त्यांची नावे लिहा.

“मावशी, तुम्ही राहता कुठं?”

विरामचिन्हे	नावे

(८) खालील शब्दांच्या जाती ओळखून लिहा.

(१) स्नेहल (२) तिचे (३) चंदेरी (४) करणे

(९) खालील तक्ता पूर्ण करा.

एकवचन	शहर	नदी	पाऊल	डोंगर
अनेकवचन				

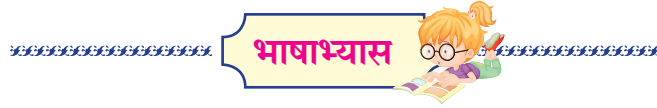
(१०) स्वमत.

(अ) 'आपल्या पायांचे वातावरणावर उमटलेले ठसे, आपल्याला सहजतेने पुसता येत नाहीत', या विधानाचा तुम्हांला कळलेला अर्थ स्पष्ट करा.

(आ) 'तापानं फणफणलीय आपली धरती' ही स्थिती बदलण्यासाठी उपाय सुचवा.

उपक्रम :

- (अ) आठवड्यातून एक दिवस सायकलचा किंवा सार्वजनिक वाहनाचा वापर करा.
(आ) 'ग्लोबल वॉर्मिंगचे दुष्परिणाम', या विषयावर शिक्षकांच्या मदतीने चर्चा करा.

- वाक्य म्हणजे काय, हे आपण अभ्यासले आहे. वाक्यांचे विविध प्रकार आहेत. त्यांतील काही वाक्यप्रकारांची माहिती आपण करून घेणार आहोत.

(१) विधानार्थी वाक्य

ही वाक्ये वाचा.

(अ) माझे घर दवाखान्याजवळ आहे.

(आ) तो रोज व्यायाम करत नाही.

या प्रकारच्या वाक्यांत केवळ विधान केलेले असते.

(२) प्रश्नार्थी वाक्य

ही वाक्ये वाचा.

(अ) तुला लाडू आवडतो का ?

(आ) तुम्ही सकाळी केव्हा उठता ?

या प्रकारच्या वाक्यांत प्रश्न विचारलेला असतो.

(३) उद्गारार्थी वाक्य

ही वाक्ये वाचा.

(अ) अरेरे ! फार वाईट झाले.

(आ) शाबास ! चांगले काम केलेस.

या प्रकारच्या वाक्यांत भावनेचा उद्गार काढलेला असतो.

(४) आज्ञार्थी वाक्य

ही वाक्ये वाचा.

(अ) मुलांनो, रांगेत चला.

(आ) उत्तम आरोग्यासाठी व्यायाम करा.

या प्रकारच्या वाक्यांत आज्ञा किंवा आदेश असतो.

- वर दिलेल्या चारही प्रकारांतील वाक्यांचे नमुने तयार करा.

